

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: עפר	שם פרטי: בלה
---------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: עפר		בלועזית Afar	
שם פרטי איתו נולדתי: בלה		בלועזית Bella	
שנת לידה: 7/8/1931		מין: נקבה	
עיר לידה: סופייה		בלועזית	
ארץ לידה: בולגריה			
שם פרטי ושם משפחה של האב: חיים		שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: סופייה		בלועזית	
ארץ המגורים: בולגריה			
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)			
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בולגריה (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור: 1944	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
		סופייה	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'		שנת עליה: 1948	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה	
		אביוניה	

נא ספרי על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

נולדתי ב-1931 בסביבה של גויים. למדתי בבית ספר בולגרי ולא הכרתי יהודים אחרים. אבי היה צבעי של רכב ועגלות ומצבנו הכלכלי היה טוב. היו לי שני אחים, עקב ומשה, ואמי רחל הייתה עקרת בית. יום אחד החלה האנטישמיות מצד השכנים והילדים בבית הספר, ירקו עלינו וניסו להרביץ, העליבו אותנו, קראו לנו צ'פוט שהייתה מילת גנאי ליהודים. אבי פוטר מהעבודה ונלקח ב-1939 למחנה עבודה. אחי הקטן לא הכיר את אביו. ב-1942 נלקחנו לגלות ולא היה אוכל. במאי 1942 אמרו לנו לעזוב את הבית בתוך יממה. היינו שלוש מאות ילדים. לא היו לי סבתא וסבא, משני הצדדים, לא הכרתי את המושג הזה. נסענו ברכבות של סוסים ומשא. הורידו אותנו בצ'רפן וכל הלילה ישבנו ברציף של הרכבת. בבית הכנסת דאגו שנעבור לשומן כי זה המיקום שהיה כתוב בתעודות. אני לא הבנתי שהם גרמנים. אמא שלי הייתה חולה ואני הייתי המטפלת של המשפחה. הגענו לשומן היינו עם עוד 24 משפחות בחאן, פונדק דרכים. גרנו כמה משפחות בכל חדר וישנו על הרצפה עם חולדות והמון פשפשים. לא היה סבון והשירותים היו בחוץ, הפונדק היה של סוסים. אוכל היינו מקבלים מבית הכנסת שהיה במרחק הליכה. היהודים שמרו שבת. יום אחד הלכתי לנהר ותפסתי ברווז והסתרתני אותו כי רציתי קצת בשר. אחר כך המשכתי לתפוס ברווזים, אבל בסתר כדי שלא יראו. בבית הכנסת היו שעועית, עדשים ולחם. מותר היה להסתובב שעות בשעות היום ומנורת החשמל הייתה נסגרת בתשע בערב. עם הטלאי של המגן דוד לא הייתי הולכת, אלא עם צלב, כדי להתחזות לנוצרייה. אמי עבדה בעבודת כפייה בשדה ואספה בצל במשך כל היום. יום אחד הייתי חולה, הייתי שלושה ימים בבית עם כאבי אוזניים וחום גבוה. לא הייתה לי זכות לעזרה רפואית. אמי לקחה אותי בידיים כדי לקחת אותי לבית החולים אבל הגרמנים לא נתנו לה לעבור. אני בכיתי וגרמני נתן לי מכה בלחי ופוצץ לי את המוגלה, אני התעלפתי. לקחו אותי לבית החולים ובאותו הלילה ניתחו אותי והוציאו את המוגלה. קיבלתי שיתוק בעין ושיתוק ביד שמאל ומאז אני סובלת מכאבים באוזן. אחרי 12 ימים שחררו אותי, ללא תרופות. רזיתי עשרים קילוגרמים ונראיתי כמו שלד. בשנת 1943 אבא ברח ממחנה העבודה וחזר אלינו.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

ב-1944 הגיעו הפרטיזנים ואנחנו חזרנו לסופייה. מצאנו את הבית ואת השכן ששמר על הבית שלנו ועל עוד חמש דירות. אמא לקחה אותי לבית החולים היהודי ואז כבר היו בריאות כתמים של שחפת. קיבלנו כרטיסים מהג'וינט ומהממשלה. חזרנו עם אבא משומן ואבא מייד התחיל לעבוד שוב כצבעי כי סופייה הייתה הרוסה. מהג'וינט קיבלנו בגדים ואוכל, אני קיבלתי היותר לחם כי הייתי חולה. בנוסף קיבלתי גם פנצ'לין. בית החולים היהודי שלח אותי לבית הבראה של ילדים בשיתוך עם הג'וינט. ב-1946 הצטרפתי לנערים של פועלי ציון, ועבדתי כי לא היה כסף.

נא ספרי/י על חייר בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

ביוני 1948 עליתי לארץ עם אחי הגדול באוניה אביוניה. הגעתי לחיפה ושאלו אותי אם אני רוצה להגיע לצבא או לקיבוץ ואמרתי שאני רוצה צבא. לא ידעתי עברית ולא היו לי הוכחות לגבי הגיל אז יצא שבגיל 16 וחצי התגייסתי לצבא. תחילה הגעתי לבית ליד ואחר כך לקיסריה, לחיל הים. אחי נשלח למעלה החמישה ולא נפגשנו עד שהגיעו הוריי בנובמבר באוניה פן-יורק. כשהוריי הגיעו לארץ הם הביאו איתם את תעודת הלידה שלי ואז התברר שאני בת 17 ועדיין לא בגיל צבא, אך בכל זאת נשארתי. למדתי להיות מרכזנית באוניה בקיסריה, למדתי עברית, וכשהגיעו ההורים השתחררתי מהצבא ועברתי לגור בבית ערבי ביפו.

בשנת 1950 פגשתי את בעלי ברחוב, כשהייתי חיילת במדים של חיל הים וצעדתי במצעד הראשון שהיה בתל אביב. לאותו מצעד בחרו את הנוער הכי יפה והכי מוצלח. בעלי לעתיד ראה אותי במצעד ונדע לי שיש לנו את אותו שם המשפחה בלי אף קרבה משפחתית. אחרי שהשתחררתי מהצבא התחתנתי איתו וגרנו אצל ההורים שלי ביפו. התחלתי לעבוד בבית החולים דזאני, נולדו לי שני ילדים- שושנה ב-1953 ועזרא ב-1956. התפטרתי בשנת 1969 עקב מחלה, ומהפיצויים שקיבתי קניתי את הבית בואני גרה עד היום.

הסיפור נכתב על ידי בלה עפר

תל אביב, פברואר 2010